

CXLII.

Forflag til Lov

om

Disciplin i Handelsflibe og om Søfolks Forseelser, Forbrudelser samt Forhyring m. v.

(Som vedtaget ved 3die Behandling i Landstinget den 26de Januar 1866).

I.

Om Disciplin i Handelsflibe.

§ 1.

Mandskabet skal vise Skipperen og øvrige Befalinger med Opmærksomhed og ved passende og tydelige Svar tilkjendegive, at Befalingerne ere forstaaede. Det skal udføre Alt, hvad der paahydes for Skib og Ladning — iland og ombord, i Havaritilsælde og udenfor samme — og overhovedet uvægerlig adlyde, hvad der af Skipperen befales med Hensyn til Skibets Tjeneste og Ordenen ombord.

Samme Lydighed skyldes ikke blot den, som i Skipperens Fraværelse eller Sygdom i Etet og Alt indtræder i dennes Sted, men ogsaa den, hvem et særligt Hverv eller en særskilt Commando er overdraget, indenfor Grændserne af den ham derved tillagte Myndighed. Denne Pligt paahviler ogsaa de underordnede Befalingsmænd i deres Forhold til de dem Overordnede og navnlig til selve Skipperen.

§ 2.

Paa den anden Side skal Skipperen og øvrige Befalende behandle de dem Underordnede paa en sømmelig Maade og efter Evne sørge for deres Vel. Navnlig maa legemlig Kæmselse ikke anvendes; jvsnfør dog § 3.

§ 3.

Naar Noget af Mandskabet nægter at efterkomme en Befaling eller viser Gjenstridig-

hed eller Opsætighed mod de Befalende, er Skipperen eller den, der i hans Forsald eller Fraværelse træder i hans Sted, berettiget til at anvende Magt og Evang for at skaffe sig Lydighed.

I Nødstilsælde, navnlig naar Skibet er fædt i Fare, eller der viser sig Mytteri eller volsom Opsætighed blandt Mandskabet, er det endog tilladt at anvende ethvert til Ordens og Lydigheds Tilveiebringelse nødvendigt Middel, og er Enhver af Skibsfolkene forpligtet til, endog uden Opfordring, at lyde den, som fører Commandoen, Bistand ved saadan Leilighed.

For den Skade, som de Gjenstridige derved maatte lide, skal intet Ansvar kunne gjøres gjældende, forsaavidt det befindes, at den anvendte Magt, Evang eller andre Midler ikke have været haardere eller af anden Bestaafenhed, end Omstændighederne retfærdiggjorde.

§ 4.

Skibsfolk, som, efter at være paamønstrede, nægte at gaae ombord, unblade at indfinde sig til bestemt Tid, eller egenmægtig forlade Skibet, kunne paa Skipperens Forlangende og paa hans Ansvar ved Politivrighedens Hjælp tvinges til at opfylde deres Forpligtelse.

Gjør Noget af Skibsfolkene sig skyldig i saadant Forhold i en fremmed Havn, hvor der findes en dansk Consul, skal denne være Skipperen behjælpelig til, at den Paagjældende ved Vorighedens Bistand der paa Stedet tvinges til at efterkomme sin Pligt.